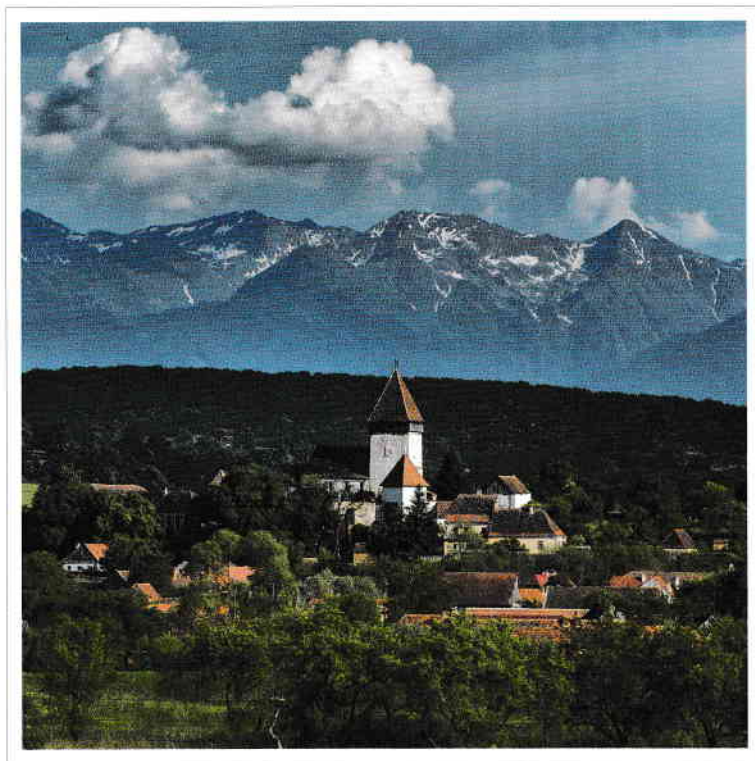

LBRIS

We know
ROMANIA – ROMANIA
books

LBRIS

We know
books

Cetăți și biserici fortificate din Transilvania

Una dintre comorile Transilvaniei este reprezentată de cetățile și bisericile fortificate.

În secolele al XI-lea și al XII-lea, sistemul defensiv din această provincie românească, având o bogată tradiție multiculturală, era alcătuit din întărituri desfășurate de-a lungul hotarelor și cetăți încercuite cu valuri de pământ cu palisade și șanțuri. Începând cu prima jumătate a secolului al XIII-lea, au apărut cetățile din piatră (Vurpăr, Săsciori, Orlat, Saschiz, Râșnov ș.a.). Acestea apărau drumurile comerciale sau mai multe sate, dar erau mai greu accesibile în cazul raidurilor. Pentru a permite adăpostirea imediată a sătenilor în cazul atacurilor rapide s-a început fortificarea bisericilor, practică generalizată în Transilvania în a doua jumătate a secolului al XV-lea.

Construite după năvălirea tătară din 1241-1242, de către sașii stabiliți în această regiune de graniță începând din secolul al XII-lea, Kirchenburgen sau Wehrkirchen erau așezate, de obicei, într-un loc mai înalt și aveau deopotrivă rol religios și militar. Inițial au fost întărite principalele componente volumetrice: turnul-clopotniță a fost transformat în donjon, cu guri de tragere și drum de strajă, nava și absida altarului au fost fortificate, iar ușile masive din lemn, dublate cu benzi metalice și prevăzute cu încuietori elaborate. Începând din secolul al XV-lea, în funcție de necesități și de posibilități, bisericile au fost înglobate într-un sistem complex. S-au construit incinte simple, duble sau triple, cu ziduri solide, care puteau face față unor

- ✦ Biserica fortificată din Archita (secolul XIII), județul Mureș
The fortified church at Archita (thirteenth century), Mureș County

LBRIS

We know
books

atacuri prelungite. S-au ridicat turnuri, bastioane, zwingere, s-au săpat șanțuri și s-au deschis pasaje secrete. Acest sistem de apărare pluriform a fost adaptat permanent la evoluția armelor și tehnicilor de atac, permițând punerea în practică a diverse strategii de apărare.

În caz de pericol, biserica-cetate devenea ultima redută pentru localnici, care își părăseau casele și se retrăgeau aici. În cămărilor înșirate de-a lungul zidurilor își depozitau proviziile. În incinta fortificată aveau fântâni, moară, cuptor de pâine și chiar școală. Între atacuri sau în așteptarea acestora, fiecare membru al comunității își desfășura, la scară redusă, activitatea din afara cetății.

Deși respectă în mare același tipar, bisericile fortificate au elemente care le individualizează, dictate de configurația terenului și de necesitățile de strategie militară. Moda arhitecturală și decorativă nu a reprezentat o preocupare esențială pentru sașii transilvăneni, fiind reținută doar de altarele din lemn pictate, de detaliile de pe nervurile tavanelor și de ancadramentele ferestrelor.

Odinioară, în Transilvania erau circa 300 de biserici fortificate, centre religioase și culturale ale comunităților rurale. Astăzi mai sunt aproximativ 150. Deși astfel de biserici există și în alte țări din Europa de Vest, cele din Transilvania se individualizează prin sistemul defensiv de tip țărănesc și datorită densității. Dintre acestea, Biertan, Călnic, Dârjiu, Prejmer, Saschiz, Valea Viilor și Viscri au fost incluse pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO.

Sărbătoarea sașilor la Viscri
Saxon festival, Viscri

LEBIS

Strongholds and Fortified Churches

We know
books

Strongholds and fortified churches are one of the treasures of Transylvania.

In the eleventh and twelfth centuries, the defensive system of this Romanian province with a rich multicultural history consisted of fortifications stretching along the frontiers and of wooden strongholds encircled with earthworks, palisades and ditches. Subsequently, from the first half of the thirteenth century onwards, stone strongholds began to appear, in Vurpăr, Săsciori, Orlat, Saschiz, Rîșnov, and elsewhere. These strongholds guarded trade routes

and clusters of villages, and were a place of refuge during raids by marauders. To provide villagers with immediate shelter in the event of a lightning attack, churches also began to be fortified, a practice that had become widespread in Transylvania by the mid-fifteenth century.

Built by Saxon settlers in this border region after the Tartar invasion of 1241-42, the Kirchenburgen or Wehrkirchen were usually sited on high ground and served both a religious and a military function. At first, the main structures were reinforced: the bell tower was converted into a keep, with arrow slits and an elevated guard walkway, the nave and altar apse were fortified, and the thick wooden doors of the church were girded with metal bands and fitted with elaborate locks. Later, from the fifteenth century onwards, depending on local needs and financial means, the churches were enclosed within complex systems of outer walls. Laid out in single, double or triple rings, the massive walls were able to withstand prolonged attack. Towers, bastions and wards

- ◀ Biserica din Axente Sever, menționată pentru prima dată în anul 1322, se deosebește de celelalte din zonă prin turnul instalat între sală și cor. / The church at Axente Sever, first recorded in 1322, is distinguished from others in the area by its tower between nave and choir.